

Memòries d'un molletà

1900-2000

por Joan Solé Tura

(viene en el n.º anterior)

Igualment es sentia a dir que a últims d'any es compraria tota la gent del poble, 5 homes, dones, infants i bestiar, de manera que jo no parava de rumiar quin número tindria. Mentre no acabés en tretze, que segons els de casa portava mala estrugança! Encara que ja em direu, la grossa de Nadal d'aquell any va caure en el número 13.713.

I així, com aquell que no fa res, varen entrar en un nou any, el 1901, any de «quintes» per molts xicots del poble que eren bastant més grans que els meus amics i jo mateix. Segons ens va dir el fill del secretari municipal, en Miquel Vilanova i Prat, la llista era de 18 xicots i començava per en Bautista Miralles Miralles i acabava per l'Anadeo Mas Flaguera; entremig d'ells hi anava en Francesc Pi Armadans, que segons la mare dibuixava com els àngels i ja li deien el «Dibuixant». Però ja està vist, això d'afiar al servei no complau gaire i en Rafel Enric Vicente va dir que ell no hi anava perquè uns parents seus

eren francesos i en Manel Ciffone Morella va dir que tampoc perquè descendia d'italians. Quan el meu pare va afirmar amb tota rotunditat que jo era un molletà de socarrel, vaig respirar tranquil, de ben petit ja era un gran patriota, doncs sempre feia les meves necessitats en una gibrelleta que portava els colors de la bandera espanyola. Com que estava molt avançat per la meua edat, ja havia prescindit dels caminadors i caminava tot sol que era una «daina», havia deixat d'alimentar-me del restaurant de la meua mara i al menjar algunes mongetes i patates com els de casa, fou necessari portar-me als «caganers» de cal Regino i als de cala «Rosenda» que hi tenien la mà trencada en aquestes coses dels espetecs i les seves conseqüències.

Allà vaig fer molt bones amistats i per mitjà d'elles m'enterava de tot el que passava al poble i el que deixava de passar, la llàstima, però era que més d'una amistat es va acabar per una simple tonteria; per tirar-nos

una gibrella plena al cap, sorra als ulls, estirar-nos els cabells o escupir-nos a la cara. De totes maneres, en l'indret es parlava força de que si al cafè de Cal Castells, situat al

carrer de la Pau, hi havia hagut un fet sagnant en que una persona havia mort a una altra a trets d'escopeta i tots per qüestions polítiques, que si els ànims estaven molt

excitats i existia la temença de que si els començaven a tirar-se coses pel cap, no serien gibrelletes plenes d'allò que n'era tan corrent a «cala Rosenda». De for-

ma que tots els «nanos» vàrem acordar no enraonar de política per res durant les «clases»; mai les dretes i les esquerres han viscut en tant santa harmonia!

A la fotografia superior, acte d'inauguració oficial dels Col·legis Nous, que es va realitzar el 23 de setembre de 1925. A la fotografia inferior, una de les primeres promocions de mestres d'aquest col·legi. De peu i d'esquerra a dreta: Artur Barrés, Andreu Sisó i Jaume Coll, assegudes i d'esquerra a dreta: Aurora Santamaria, Trinidad Falgueras, Perpétua Jiménez i Maria Miralles.

MUEBLES CHACON

Avda. de Caldes, 6
Tel. 570 01 03

Riera Seca, 73
TEL. 570 03 13

MOLLET DEL VALLES

OFERTA «MES DEL TRESILLO»

SOFAS DE DOS Y TRES PLAZAS

desde

35.000

OFERTA PISO
COMPLETO

199.000

OS ESPERAMOS